

вище голови, ставайте в один ряд у нашій боротьбі з нами!

А ви йдете молоді, повні сил, сила — десятки, сотні тисяч — і працюючи ся з селом заходите як ті діди в стару церкву, і потім стоїти мов той похоронний дзвін біжить за вами далеско, далеко... Ви темні! Чому ви не покличете найкращих дівчат з села сплести вінки вам на чоло з весняних квіток у дорогу? З червоних квіток боротьби, щоб ви ішли як борці ставати в ряд з чужинним братом-пролетарем, щоб очі ваші, як очі борців, обхопили великим зором увесь світ? Чому не скажете вашим жінкам і сивим дідам і малим дітям зустрічати вас в осени на царні з зеленими гірляндами, бо ви прийдете як побідителі й принесете їм не лише саранчині гроші, але прапор з поля битви, що веде до побіди? Чому?

Бо ви ще темні! І життя заки що розвивається без вашої волі. І без вашого розуміння ви, хоч ще й саранча, подихавши світовим повітрям, стаєте культурнішими, не знаючи того, приносите в свої села потребу бути людиною, — ви штовхаєте, не тямлючи того життя наперед. Бо одягнувши на чужинні європейську, або американську одягу й попоївши раз до